

ужасъ се примѣсваше у тѣхъ къмъ ненавистъта, която питаеха къмъ тоя непознатъ и побеждаващъ народъ.

Морисо продума: „Ами ако срещнемъ прусаци?“

Г-нъ Соважъ отговори съ онова парижко шегобийство, което неволно се проявява въ всичко:

— Ще ги почерпимъ съ пържена рибица.

Но тѣ се колебаеха да навлѣзатъ въ полето, изплашени отъ мълчанието на цѣлия хоризонтъ.

Най-сетне г-нъ Соважъ се реши:

— Хайде, да вървимъ! Но предпазливо.

И тѣ слѣзоха въ едно лозе, прегърбени надве, пълзешкомъ, като се ползуваха отъ храсталацитѣ, за да се прикриватъ, съ безпокоенъ погледъ и наострени уши.

Оставаше имъ да минатъ още една гола ивица земя, за да достигнатъ до рѣката. Тѣ започнаха да тичатъ; и щомъ като стигнаха до брѣга, загнѣздиха се всрѣдъ сухитѣ трѣстики.

Морисо долепи бузата си до земята, за да се послуша, дали нѣкой не ходи изъ околността. Той не чу нищо. Тѣ бѣха сами, съвсемъ сами.

Успокоиха се и почнаха да ловятъ риба.

Насреща, изоставениятъ островъ Марантъ ги прикриваше отъ другия брѣгъ. Малката кѣщица—ресторантъ бѣше затворена и изглеждаше изоставена отъ години.

Г-нъ Соважъ улови първата риба. Морисо улови втората, и отъ минута на минута тѣ измъкваха своитѣ вѣждици съ по една малка сребриста гадинка, която мърдаше на края на нишката; то бѣ наистина ловъ като по чудо.

Тѣ слагаха внимателно рибитѣ въ една гжсто изплетена торбичка, която бѣ въ водата, близу до краката имъ, и сладостна радостъ ги обземаше, такава радостъ, каквато обзема човѣка, когато той отново се отдаде на нѣкое удоволствие, отъ което дълго време е билъ лишенъ.